

Miracle

มนต์จรรยา แห่งรัก

1

ปวีณา ปรินา อิลลครา

มหัศจรรย์แห่งรัก 1

แต่งโดย พระพรหม ปิสาณุ อธิสสร

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-7123-51-6

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์พระพรหมปิสาณุ อธิสสร พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร

อนุชา กอนจิตวิชิตม

บรรณาธิการ

วิมลวสิย กอนจิตวิชิตม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

เลอณัฏฐา มาลาสุณ - สโรชน มาตริณ

กองบรรณาธิการ

Green mind Team

พิสูจน์อักษร

ปิยฉล กอนจิตวิชิตม - ปุณณิสร ปิยฉล

ออกแบบปก

golf

ออกแบบรูปเล่ม

ปิยฉลปิยสร อธิสสร

พิมพ์ที่

ออฟฟิศ กรีนมัยด์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน เชียงใหม่ 50100

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บ๊อคส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน เชียงใหม่ 50100

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สติปัญญาบริการดี ติดต่อเจ้าหน้าที่ สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้

โทร. 08-1423-5373 ตลอดเวลา

บทหน้า

บนท้องฟ้ามีเมฆสีขาวลอยฟุ้ง ท่วงทำนองที่ลมพัดผ่านช่างนำพาทุกสรรพสิ่งให้เคลื่อนไหวได้ แม้ไม่มีตัวตน ร่างระเหวของสตรีในชุดกระโปรงยาวสีฟ้า ประดับลูกไม้สีขาวอ่อนหวานกำลังยืนอยู่ริมสายน้ำแคบๆ รอบๆ เป็นสวนหย่อมร่มรื่น ทางทิศน้ำศาลกรมภายในชั้นตึกนางอนงามมองหมู่มีจฉาตัวน้อยๆ ที่ว่ายวนทวนกระแสของลำธาร

"ไม่กลัวปลามันเขินหรือไง ช้องเอาช้องเอาขนาดนั้น"

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นทำให้ร่างระเหวหันขวับ จนผมสีน้ำตาลยาวหยักเป็นลอนตะบักตาม

"พี่สิงหา" ริมฝีปากอ้อมเรียกขึ้นทันใด ใบหน้านางลปรากฏรอยรื่นรมย์จนแทบเก็บไว้ไม่มิด

"รู้ไหมหญิงนั้ๆ ยืนๆ แบบนี้อยู่นานขนาดไหนแล้ว"

"นานพอที่จะทำให้เจ้าหญิงคิดถึงกระหม่อมมากขึ้นหรือเปล่า"

"ได้โปรด..." ราชินิกุลสาวขอร้อง พลังส่งทวนเนตรที่แสดงออกถึงอาการงอน "อย่าแตนตัวเองแบบนี้"

"แต่ทรงเป็นถึงเจ้าหญิง"

"แต่เจ้าหญิงบุคยาภิไม่แตกต่างจากผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง"

"แตกต่างมากสำหรับผม" ใบหน้าคมของชายหนุ่ม ปรากฏรอยยิ้มขึ้น และยอมเปลี่ยนคำแทนตัวเอง "เพราะผู้หญิงคนไหนก็ไม่เหมือนผู้หญิงทรงหน้านี้" ร่างกำยำผิวดีแทนเดินเข้ามาใกล้ พร้อมเหยยขึ้น "ไม่สวยเท่า" เขาตะมื่อเรียวนวลนึ้ม "ไม่น่ารักเท่า" และยกขึ้นจรตริมฝีปากตนเอง "และไม่หอมเท่า"

"ร้ายกาจ" แม้ดวงหน้างามจะเปลี่ยนไปด้วยความปรีดีเปรม แต่คางมนก็เขยขึ้น "จะหลอกให้หญิงตายเพราะความคิดถึงฉันหรือ"

"ถ้าเจ้าหญิงตาย ผมคงขาดใจแน่นอน" มือหนายังกุมมือหญิงสาวเอาไว้ "วันนี้เข้าไปในเมืองยังแอบไปมองแถวพระราชวังอยู่หลายครั้ง นึกว่าทรงอยู่ที่นั่นเสียอีก"

"ความจริงก็น่าจะใช่"

"แล้วทำไมทรงอยู่ที่นี้"

"พี่สิงหา" ขนางเรียขมาตขึ้นขณะถึงร่างกำยำให้นั่งลง ณ ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง "ถามจริงๆ เกอะ พี่ไม่รู้หรือว่าแกลังกันแน่"

"เจ้าหญิงบุคยาภิอาหารมณี" เสียงทุ้มเรียกชื่อเต็มพร้อมทั้งมองอย่างเอ็นดู "กระหม่อมไม่เคยแกลังพระองค์"

"ซื่อยาวๆ นั่นหญิงเกลียดเป็นที่สุด แต่เจ้าหญิงบุคยาภิเกินทนแล้ว" คนถูกเรียกเขยขึ้น เขมมองใบหน้าคมของชายหนุ่ม ก่อนไข่น้ำเรียบชี้เขาทันที "เข้าเรื่องดีกว่า" ไหนว่าไม่เคยแกลัง รอยเอกสิงหา จะไม่ให้หญิงคิดแบบนั้นไปได้อย่างไรก็ในเมื่อคุณหนีออกมาอยู่ในค่ายทหารนอกเมืองแบบนี้ นี่ก็เป็นหนึ่งข้อแล้วที่ถือว่าแกลังเป็นอย่างยิ่ง"

"ตรงไหน"

"แกสั่งให้หญิงคิดถึง"

ใบหน้าคมคร้ามดีแทนหม่นลงทันที ดวงตาสีมรกตกลับมองไปยังสายธาราที่ราชินิกุลสาวทอดพระเนตรอยู่เมื่อครู่

"ไม่ใช่แกสั่ง แต่ใจต่างหาก"

เขาจงใจละทิ้งหน้าที่ทหารรักษาพระองค์อันทรงเกียรติของวังธารา ออกมาอยู่นอกเมืองเช่นนี้ ก็เพราะความสัมพันธ์ระหว่างตนกับราชธิดาองค์เดียวแห่งธาราศิริเริ่มผูกเกลียวจนยากจะแก้ไข

ทุกอย่างเริ่มมานานแล้ว คงเริ่มจากวันที่พ่อแม่ของตนละชีวิตเพื่อปกป้องเจ้าเหนือหัวและองค์ราณีให้พ้นจากเหตุการณ์ร้ายแรง ตอนนั้นตั้งหาอายุได้เพียง 13 ปี และเข้าหญิงบูชาก็มีพระชันษา 8 ขวบ พระเจ้าชัชวลได้เลี้ยงดูเขาต่อจากพ่อแม่ โดยส่งเสียให้เรียนต่อ และเข้าเป็นทหารรักษาพระองค์ในเวลาต่อมา

แม้เขากับเจ้าหญิงบูชาก็ได้เจอและคืนเคยกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ความรู้สึกผูกพันทั้งหมดก็ไม่พัฒนาขึ้น จนเขาต้องจากไปเรียนทหารอย่างจริงจังที่ต่างประเทศ และกลับมาอีกครั้งเมื่อหลายปีผ่านไป

จำได้ว่าวันนั้นพระเจ้าชัชวล องค์ราณี และเจ้าหญิงบูชารวมกันไปรับชายหนุ่มที่สนามบิน ทว่าเพียงก้าวแรกที่เขาเหยียบสู่ธาราศิริลมหายใจแรกที่สุดผ่านเข้าปอด ภาพแรกที่ปรากฏชัดในสายตา ก็คือร่างระหงในชุดสีฟ้าระย้าสลวยลูกไม้สีขาวคล้ายกับวันนี้

จากนั้นไม่นาน ร้อยเอกสิงหา ก็ได้รับมอบหมายจากองค์เหนือหัวให้สอนวิชาการต่อสู้แก่สหายามสูงศักดิ์คนนี้ หากแต่การกระทำเช่นนั้นกลับยิ่งเป็นการรื้อฟื้นความสัมพันธ์เก่าๆ ให้ใหม่พัดกระพือขึ้น และเริ่มก่อร่างกลายเป็นความสัมพันธ์อันหนึ่บสาวอย่างยากจะห้ามไว้

ถ้าเป็นลูกสาวขุนนางสักคนในธาราศิริ เขาคงจะรับสุขอส่งงานอย่างเร่งรีบ แต่เน่ทรงเป็นถึงราชธิดาผู้สูงศักดิ์และเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวขององค์เหนือหัวชัชวล ผู้มีบุญคุณเหนือตนเป็นอย่างยิ่ง และเขาก็ทราบดีอยู่แก่ใจ ว่าเจ้าหญิงต้องรับ

ตำแหน่งสำคัญของบ้านเมืองต่อจากพระราชบิดาอย่างไม่ต้องสงสัย ฉะนั้นสิ่งเดียว
ที่ทำได้คือต้องตัดใจ และออกมาให้ไกลห่างจากราชนิกุลสาวผู้แสนงดงามพระองค์นี้

หากแต่เจ้าหญิงบุศยาไม่คิดเช่นนั้น วิชาองค์เดียวของเจ้าผู้ครองราชสิริ
แสนจะมั่นใจในตนเองและถือรั้นเป็นที่สุด ทรงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเมื่อรู้ว่าเขาขอย้าย
ออกมาอยู่นอกเมือง ราชนิกุลสาวรีบเข้าเฝ้าผู้เป็นพระบิดาทันที แม้จะเป็นยามดึกแล้ว
ในห้องบรรทม

"เขาขอย้าย เสียดใจพ่อก็อนุญาตวันหรือคะ"

เธอต่อว่าเจ้าเหนือหัวทันที องค์ราวีรีบยับยั้งตัวท่าที่จะห้ามปราม ทว่า
พระเจ้าหลานลูกผู้มัวรองค์ห้าม กลับยิ้มอย่างไม่ทุกข์ร้อน

"สิ่งหาขอไปเองในเมื่อเขาเต็มใจ พ่อจะห้ามอย่างไรเล่า"

"เสียดใจพ่อมีสิทธิ์ แต่ไม่ทำ" คางพักศรขวานาลของพระธิดาเชิดขึ้น เป็น
การกระทำที่เกิดทุกครั้งเมื่อไม่ไ้ดังใจ "ลูกโกรธเสียดใจพ่อจริงๆ ด้วย"

"เฮ้ย! ลูกคนนี่หน่อท่าแบบนี่ก็ได้อยู่แล้ว ถ้ามีใครคิดร้ายกับเราขึ้นมา เจอ
ฝีมือร้อยเอกสิงหา รับรองเด่นแน่บตั้งแต่ชายแดน"

"ไม่ก็เลย" เจ้าหญิงตะโกนเสียง

"เพราะอะไรล่ะ"

"ที่สิงหาเป็นครูสอนยิงปืนที่เก่งที่สุด ลูกยังยิงปืนไม่เก่งเลยนี่"

"ครูคนอื่นก็มี เทียวพ่อจะหาให้"

"ไม่" ลูกสาวยื่นคำขาด "ให้เขากลับมา หรือไม่ลูกก็จะไปเรียนที่นั่นเอง"

ทว่าความใจร้อนก็ทำให้เธอไม่รีรอให้ผ่านหนึ่งวัน เจ้าหญิงบุศยาก็ก็น
ทางออกมาค่ายทหารนอกเมืองทันที และครั้งนี้ก็เป็นหนที่สองที่เจ้าหญิงเดินทาง
มาที่นี่

"ความจริงเจ้าหญิงน่าจะไปรอที่ค่าย"

"พี่ก็รู้ว่าหญิงไม่ชอบนั่งเฉยๆ"

"ทำไมไม่ซ้อมยิงปืนไปพลางๆ"

"กลัวจะหงุดหงิดจนยิงใครแถวนั้นเข้านะสิ"

"เจ้าหญิง" ร้อยเอกสิงหาเรียกเสียงคุ "ชีวิตคนอื่นไม่ใช่เครื่องระบายอารมณ์ ถึงจะเป็นเจ้านาย แต่ก็ไม่ควรพูดแบบนั้น"

"หญิงพูดเล่น"

"คนอื่นที่ได้ยินจะรู้ไหมเล่า"

"เราอยู่กับแค่สองคน" เจ้าหญิงไม่ยอมลดละ ทำให้ร้อยเอกหนุ่มยิ้มขันๆ ราชินิกุลสาวมองรอยยิ้มนั้นอย่างรื่นรมย์ สิงหาไม่ทำทางที่เป็นผู้ใหญ่กว่าอายุมากนัก นั่นเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เธอรักเขา หรืออาจจะเป็นเพราะว่าชายหนุ่มมีหลายอย่างคล้าย เสด็จพ่อที่แสนรักของเธอ เขาใจเย็น สุขุม รอบคอบ อารมณ์ดี และให้อภัยเธอเสมอมา

"ที่นี่มีแค่เราสองคนใช่ไหม" เจ้าหญิงบุตยายิ้มให้อีกฝ่าย และเอียงศีรษะ ขบปากแข็งแรง แม้จะสูงศักดิ์เพียงใด ทว่าโดยเนื้อแท้เธอก็เป็นแค่ผู้หญิงบอบบาง คนหนึ่ง ผู้หญิงซึ่งต้องการความรัก และการปกป้องจากใครสักคนที่มีจิตผูกพันกัน

"ใช่ มีแค่เรา" ร้อยเอกหนุ่มลูบเส้นเกศาอ่อนนุ่ม และหอมกรุ่นของราชินิกุลสาวอย่างเบามือ

เจ้าหญิงแห่งธาราตรี

ทรงสุริยาแห่งธาราตรีกำลังเคลื่อนที่ไปทางทิศตะวันตกเหมือนเช่นทุกวัน
ทว่าในตอนนี้ วังธาราตุกุนวายต่างจากปกติ เหตุเพราะจะต้องเตรียมการต้อนรับแขก
เมืองคนสำคัญจากปัญจขัตนคร รัฐซึ่งกำลังเป็นที่จับตามองจากนานาประเทศ

"เจ้าหญิงคะ เจ้าหญิงคะ"

เสียงที่ดังหน้าห้อง ทำให้ผู้ถูกเรียกหันไปมอง เจ้าหญิงบุศยากำลังนั่งอยู่
หน้ากระจกทรงตรัสอนุญาต เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของนางกำนัลคนหนึ่ง

"เจ้าหญิงน่าจะรอให้พวกเรามาช่วยแต่งองค์ะคะ" หนึ่งในนางทั้งสองที่
ก้าวเข้ามาทักขึ้น เมื่อเห็นร่างระหงอยู่ในชุดกระโปรงดีโอะวัลตินระบายลูกไม้สีดำ
เรียบร้อยแล้ว

"เรื่องแค่นี้เอง"

เสียงบอกแบบไม่ใส่ใจ ทำให้ทั้งคู่มองหน้ากันยิ้มๆ วิชาของพระเจ้าซาลาด เป็นเจ้าหญิง ซึ่งไม่เหมือนวิชาของเจ้าเหนือหัวองค์ไหน เหตุเพราะเธอไม่ชอบให้ใครมาเข้าก็เข้ากาช่วยเหลือหรือรอมือรองเท้าอยู่ตลอดเวลา และแม้ราชินีกุลสาวพระองค์นี้จะชอบตรัสตรงๆ และมีทัศนคติที่ไม่เหมือนใคร แต่ทุกคนที่ใกล้ชิดก็รู้ดีว่า ทรงเป็นเจ้าหญิงที่มีน้ำพระทัยงดงามนัก

"ถ้าขึ้นให้หญิงนักรอให้คนอื่นมาทำทุกอย่างให้ อนาคตอาจต้องนั่งรอให้คนอื่นไปเซ็นมาให้"

รับสั่งเช่นนั้น ทำให้หนึ่งในนางกำนัล ซึ่งดูมีอายุมากที่สุดท่าหน้าสั่นนุทานออกมา

"ตรัสอะไรอย่างนั้นละคะ"

"หญิงพุดเสน" เจ้าหญิงบุศยาหัวเราะชอบใจ แล้ววางระหงลุกขึ้นมองตัวเองในกระจกอีกครั้งก่อนหันหลังกลับมา

"จริงดี พรรณพิมพ์" ทรงหันมาหานางกำนัลคนที่อุทาน "ไม่เห็นพิณพิมพ์เลย"

คนถูกถามดูไม่ค่อยอยากตอบนัก เธอก็หันหลังพุดเบาๆ "พิณพิมพ์ไปนอกเมืองค่ะ ไป...เยี่ยมญาติ"

เจ้าหญิงบุศยาพยักหน้าก่อนถามต่อ

"ทำไมไม่เห็นบอกเราบ้าง เมื่อวานเราก็ไปที่ค่ายทหารนอกเมือง ไม่เห็นพิณพิมพ์ขอตามไปด้วยเหมือนทุกครั้งเลย"

พิณพิมพ์เป็นลูกสาวของนางกำนัลผู้นี้ เธอมีอายุอ่อนกว่าเจ้าหญิงบุศยา และมักชอบตามมารดาเข้ามาในวังเสมอ ความที่ราชกุลสาวเป็นธิดาองค์เดียวและไม่มีเพื่อนมากนัก พินพิมพ์จึงเป็นเด็กสาวรุ่นน้องที่พอจะให้เจ้าหญิงพุดเสนบ้างเรื่องต่างๆได้

แต่ครั้นเมื่อไม่ได้รับคำตอบจากนางข้าหลวงผู้เป็นมารดาของพิณพิมพ์ เจ้าหญิงบุศยาก็ไม่ได้ใส่พระทัยนัก ทรงยืนนิ่งเพื่อให้ทุกคนช่วยสำรวจความงามและความเรียบร้อยของเครื่องทรงก่อนทรงระหงจะชะงัก เมื่อนางกำนัลอีกคนเดินนำ

บางอย่างเข้ามาให้สิ่งนั้นก็คือมงกุฎเล็กๆ ซึ่งทำจากเพชรน้ำงาม ประดับด้วยเพชร ดีฟ้า เข้มประจำราชวงศ์ของทราศิริ เครื่องประดับนี้เป็นสิ่งที่บอกลถึง อิศริย อย่างเป็นของเจ้าหญิงแห่งเมืองสายน้ำ

"บางทีนะ" มือเรียวยาวขึ้นใช้นิ้วไ้มันเบาๆ โอบอุ้มพิมพ์และทุคคัวนั่งลง นางข้าหลวงซึ่งเป็นมารดาของพิมพ์ค่อยๆ บรรจงหยิบมงกุฎตามบัตริยะของ เจ้าหญิงบุศยา พร้อมๆ ที่มีเสียงครี๊ดเบาๆ อีกครั้ง

"ถ้าเราเป็นเหมือนพิมพ์ได้ก็คงดี อยากไปไหนก็ไป อยากทำอะไรก็ทำ"

"อย่าทรงลัดคิวไปเปรียบเทียบกับลูกสาวของหม่อมฉันเลย ประเดี๋ยวเขาจะ กินหัวพวกเราละคะ"

"ถ้าเจ้าสระผมเป็นประจำ ก็คงไม่มีวันนั้นหรอก" เจ้าหญิงบุศยาแยมสรวล เข่งส่อ และลุกขึ้นยืน บรรดานางกำนัลต่างพากันเข้าไปคำพูดเล่นของพระองค์ และ ขยับตามเจ้านายไปเป็นทิวแถว

ภายในห้องเสวยพระกระยาหาร เจ้าเหื่อนหัวแห่งทราศิรินั่งอยู่ ณ หัวโต๊ะ ยาวฝั่งมุข ทรงมีพระชันษาเกือบ 60 ปีแล้ว เสด็จพระเกศาภิเษมมีดีศอกเลาเจือปนบ้าง วรกายของพระองค์ออกจะท้วมจนเกือบอ้วนแต่กลับดูเหมือนสุขภาพไม่ใคร่แข็งแรงนัก

ไม่นานร่างทรงของพระราชธิดาผู้งดงามก็ปรากฏกายที่ทางเข้า เจ้าหญิง บุศยามองผู้ร่วมโต๊ะ ซึ่งไม่ได้มีเพียงพระบิดากับพระมารดาเท่านั้น เพราะวันนี้มี ชายอายุไล่เลียงกับบิดานั่งอยู่ที่นั่นด้วย บุคคลซึ่งเธอคุ้นเคยดี

"สวัสดิ์ค่ะ เจ้าอา"

"ไม่ได้เจอกันหลายปี โตเป็นเจ้าหญิงที่งามมากเชียวนะบุศยาอาหารมณี"

เจ้าอาศราศักดิ์เป็นน้องชายแท้ๆ ของเสด็จพ่อ ทรงมีตำแหน่งเป็นทูตของ ทราศิริประจำที่ปฎิบัตินคร และเมื่อเสียงของผู้เป็นญาติดังขึ้นนั่นเอง เจ้าหญิงจึง สังเกตเห็นบุรุษร่างสูงโปร่งซึ่งนั่งอยู่ข้างเจ้าอาของเธอ ผสมทรงของเขาถูกหวีและจัด ให้เข้ารูปเข้าทรงอย่างมีระเบียบ

ใบหน้าหล่อเหลาผิวขาวเกลี้ยงเกลา มีเครื่องเคราที่พอเหมาะพองาม เขาตามเสื้อซึ่งตัดจากผ้าแพชชั่นสีดำเงินและเย็บปักอย่างประณีต ประชุดคั้งงานชิ้นเอกเช่นนี้คงจะเป็นใครไม่ได้นอกเสียจาก

"ข้าเข้าพิธีบุญมินทรีใต้โหมบุงญา" เสียงเจ้าอาของเธอยังกมต่อเชิงแนะนำ "เข้าสองคนเคยเจอกันเมื่อยังเด็ก ตอนนั้นน่าจะเป็นวันที่องค์เหนือหัวของบุญชิตเสด็จเยือนธราทศิรี และน่าจะมีอีกหลายครั้ง ถ้าข้าจำได้" เจ้าอาทราตักดีท่าทำนีก่อนพูดต่อ

"ไม่รู้เจ้าชายทรงจำน้องใต้โหมบุงญา"

เจ้าชายแห่งบุญชิตนครแยมริมโอษฐ์บาง ทรงมีดวงเนตรสีน้ำตาลเช่นเดียวกับเจ้าหญิง ทว่าดูอ่อนกว่าไม่คมกล้าเท่าอีกฝ่าย

"ใครเล่าจะจำน้องหญิงซึ่งแสนงดงามเช่นนี้ไม่ได้"

เจ้าหญิงบุงญาแยมตอบอย่างรักษามารยาท เธอเดินไปนั่งข้างพระมารดา ขณะมองคอยสายตาของแขกทั้งสอง

"ถ้าคำชมทำให้โหมบุงญาวันนี้ไม่ต้องทานอะไรแล้ว"

เจ้าชายต่างเมืองยังแยมสรวลอย่างชอบใจ และมองริศคนเคียวของธราทศิรีในทุกการเคลื่อนไหว การกระทำเช่นนั้นทำให้ผู้ใหญ่ตามคนที่โต๊ะอาหาร มีอาการโส้งอกอย่างเห็นได้ชัด หากคนถูกขังกลับมีอาการอึดอัด จนอยากจะเงยหน้าออกให้อีกฝ่ายเลิกมองเธอเสียที

พอพิธีการต้อนรับบนโต๊ะอาหารผ่านไปแล้วทั้งหมดก็มานั่งคุยกันต่อในห้องนั่งเล่น แต่การสนทนาต่อจากนั้นส่วนใหญ่ทำให้เจ้าหญิงแห่งธราทศิรีอารมณ์แฉะมิดักเท่าไร เพราะเธอสังเกตเห็นใจที่ได้อย่างแน่นอนว่า กำลังถูกชักพาให้สนิทสนมกลมเกลียวกับแขกผู้เคยเจอกันเมื่อครั้งยังเด็กอย่างจงใจ

เสด็จพ่ออันเป็นที่รักสังเกตเห็นอารมณ์ของพระธิดาได้ก่อนใคร ทรงยุติการสนทนาอย่างนุ่มนวล แม้เจ้าชายบุญญมินทรีจะไม่ใคร่อยากจากไปสักเท่าไร แต่ก็นั้นแหละในเมื่อหลายคนในคำคินนี้ถูกผูกมัดกันไว้ด้วยคำว่า 'มารยาท' เจ้าชายหนุ่มจึงขอตัวกลับไปพักผ่อน พร้อมทั้งอารมณ์ไม่สบายพระทัยไว้ให้ราชินิกุลสาว

ด้วยคำว่า

"พรงนี้คงจะกลับเย็นๆ หวังอย่างยิ่งว่า น้องหญิงจะพาพี่ไปชมเมืองแห่ง
สายน้ำนี้"

พอสับารองค์ของแขก ซึ่งประมาณการได้ว่า คงก้าวไปถึงห้องพักแล้ว
เข้าหาหญิงบุศยาซึ่งยืนหันหลังให้พระบิดา พระมารดาและเข้าอาภักหันขวับกลับมาทันที
"หมายความว่ายังงั้นละ"

"อะไรกัน" เจ้าอาของเธอสั่งเสียงกึกก้องพร้อมตีสีหน้าปากติ

"เจ้าอาไม่ต้องแสดงอาการแบบนี้ หญิงไม่ใช่เด็กอายุ 10 ขวบ จะได้ดูไม่ออก
ว่า พวกผู้ใหญ่กำลังพยายามส่งเสริมให้หญิงสนิทสนมกับผู้ชายอื่นจนเกินควร"

"หญิง" องค์ท่านแห่งธาราศิริเรียกขึ้นทันใด "ทำไมพูดน่าเกลียดแบบนี้ ผู้ชาย
อื่นที่ลูกพูดเป็นถึงพระโอรสองค์เดียวแห่งปัญจขัตนครเชียวนะ"

"แสดงว่าเสด็จแม่ยอมรับ" ร่างระหงเดินเข้าไปหาพระมารดา "ทำไมต้อง
ทำแบบนี้ด้วยคะ หญิงกับเจ้าพี่ปัญจมินทรจะต้องรับทำ ความรู้จักกันไปเพื่ออะไร
หญิงดูไม่มีมารยาท ถึงขนาดเสด็จพ่อกับเสด็จแม่ต้องออกหน้าให้ขนาดนี้เชียวนะ หรือคะ"

เธอหมายถึงกิริยาที่เสด็จพ่อกับเสด็จแม่ พยายามพูดแนะนำความน่ารัก
เก๋งามของเธอในหลาย ครั้งระหว่างการสนทนา และซึ่งตอบบางอย่างเหมือนกลัวว่า
เธอจะตอกหน้าคนที่ต้องมองตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย

"หญิงก็พระธิดาองค์เดียวแห่งธาราศิริเหมือนกัน จะต้องให้หมอบคลานเอาใจ
ปัญจขัตนครสักแค่ไหน"

"ทั้งหมดนี้ก็เพราะลูกเป็นพระธิดาพระองค์เดียวแห่งธาราศิริ" องค์เหนือหัว
ชลาชลมีความรู้สึกเหมือนกำลังโดนคำคอไว้ตัวยาวจากของธิดาสาว แต่ในที่สุดก็ทรง
กลั้นเสียงออกมาจนได้ "พ่อจะพูดกับเจ้าเมื่อผ่านการต้อนรับในวันพรุ่งนี้" ทรงมอง
รอบๆ ก่อนตรัสอีกครั้ง "และพ่อก็เชื่อมั่นว่า เจ้าหญิงบุศยาธารารมณีย์ไม่มีวันทำอะไรที่
ไม่สมควรกับแขกเป็นแน่" สายพระเนตรของของผู้เป็นบิดาอ่อนลง มองไว้ว่าเป็นทั้ง
การให้กำลังใจ เคือนใจ หรือแม้กระทั่งการสั่งสอน

"จำไว้ว่า จิตวิญญาณของชาวาคีรีนี้อยู่เบื้องหลังเจ้าเสมอ"

ณ ศาลทหารนอกเมืองชาวาคีรี ร่างสูงกำยำผิวสีแทนของอดีตทหารรักษาพระองค์กำลังยืนมองไปตามถนนเส้นหนึ่ง ซึ่งสร้างเคียงข้างกับสายธารเล็กๆ และปลายสุดอีกด้านของมันก็คือพระราชวังชาวา

"ผู้กองครับ" เสียงที่ดังขึ้นอีกด้านทำให้ชายหนุ่มหันกลับไปมอง และพยักหน้าให้อีกฝ่ายพูดต่อได้ "มีคนมาขอพบครับ"

"ตอนนี้หรือ"

"ครับผม รออยู่ที่ห้องทำงานครับผม"

ใบหน้าคมขมวดก็อย่างสงสัย ทว่าคนมาส่งเขาก็ไม่อธิบายอะไรไปมากกว่านั้นอีก ชายาวาว จึงก้าวกลับเข้าไปในอาคารชั้นเดียวตามที่ได้รับแจ้ง พอมีหน้าผลักประตูห้องของตัวเอง เสียงเล็กๆ ก็ดังขึ้นทันที

"ท่าความเคารพร้อยเอกสิงหา ข้าพเจ้านางสาวพิณพิมพ์รายงานตัวค่ะ"

"พิณพิมพ์" ชายหนุ่มพิมพ์ในขณะที่ยื่นมือรับออกจากอิริยาบถเป็นงานเป็นการพร้อมกระโดดกอดคอร่างสูงทันที "พิณหา ตั้งแต่วันนี้พิณจะมาอยู่ที่นี้"

"พูดอะไร นี่มากับใคร" ร้อยเอกหนุ่มรีบดึงแขนและจับร่างบางนั้นออก ด้วยความเคยชินเขาจะหันมองออกไปนอกห้องทันที เพราะทุกครั้งนับตั้งแต่แรกที่ชายหนุ่มเจอพิณพิมพ์ หญิงสาวเป็นผู้ตามเสด็จเข้าหญิงบุตยามาที่นี่ตลอด

"พิมพ์หาใคร"

"เข้าหญิงสะ เสด็จมาด้วยไหม"

"พิณหา" อีกฝ่ายขึ้นเสียงทันที "พิณอยู่ตรงนี้ พิมพ์หาผู้หญิงอื่นได้ไง แบบนี้พิณน้อยใจนะ" หน้าตาสาวรุ่นกระเฝ้ากระระยด "เข้าหญิงจะเสด็จมาทำไมละ มาเรียนยิงปืนตอนกลางคืนวันหรือไม่น่าถามนะเนี่ย" ผู้พูดทำไม่รู้ไม่สนว่าระหว่างชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าและเข้าหญิงผู้สูงศักดิ์มีอะไรผูกพันกันอยู่

"ก็...เคยมาด้วยกัน"

"ป่านนี้ทรงคือนับแขกสำคัญอยู่สะมัง"

"แขกสำคัญงั้นหรือ"

"ใช่ เห็นแม่บอกว่ามาจากปัญจขันธ์นคร แคมเข้าเหนือห้วยบอกให้เข้าหุบ
แสงตัวสวย ๆ เต็มยศเสยด้วย"

สิงหาคัศิมตีปากพลางครุ่นคิดอย่างกังวลใจ เข้าหุบบุคย ธารารมณีย์ วิชา
องค์เดียวแห่งรัฐ ธาราศิริ เพชรน้ำหนึ่งซึ่งแม่อยู่ในหม้ออัญมณี แตรค์มีก็ยังส่องแสง
แรงกล้าเห็นผู้ใดเสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาจึงรู้อยู่แก่ใจว่า ต้องไม่ให้มีเพียงตัวเองที่มองเห็น
ในจุดนั้น

"ใคร"

เสียงกมนั้นจึงถูกหวนขึ้นโดยไม่รู้ตัว มีพูดจากปัญจขันธ์นครมาธาราศิริขึ้น
หรือ ทำไมเขาถึงไม่รู้เรื่อง ความลับหรืออะไรกันแน่หนอ หากสาวน้อยตรงหน้าก็
ไม่สนใจเรื่องอื่นไปมากกว่า

"พิณจะมาอยู่ที่นั่นะ"

"พูดอะไร อย่าทำเป็นเล่นพิณพิมพ์" สิงหาขมวดคิ้วเข้ม

"ไม่เล่นหรอก ก็แม่ครัวของที่นี้ลากลับบ้านไม่ใชหรือ พินเลยอาสา
ทำหน้าที่แทนโงะ" คนพูดบอกอย่างไม่สะทกสะท้าน และไม่สนว่าอีกฝ่ายจะอยู่ใน
อารมณ์ไหน "พี่ต้องเจอกับพิณทุกวันแน่นอน อย่างน้อย ก็จนกว่าแม่ครัวของค่ายนี้
จะกลับมา"

"บอกแม่ของเธอหรือยัง"

"บอกแล้ว"

"บอก...เข้าหุบหรือยัง"

"ทำไมต้องบอก ทำไมพี่สิงหาพูดไปพูดมาก็ต้องวกเข้าเรื่องเข้าหุบบุคย
ทุกครั้ง พี่เป็นแค่ครูสอนยิงปืนของพระองค์นะ" สาวน้อยชักคิ้วหน้าทันที แล้วพูดขึ้น
ด้วยความขัดใจ "บอกไว้เพื่อพี่จะลืม"

ร้อยเอกสิงหาแม่ริมฝีปากแน่น เขาหรือจะลืม ไม่เลยเขาไม่เคยที่จะลืมฐานะ
ของตน

"หญิงรักพี่สิงหา"

ถ้อยคำเสียงหวานยังวนเวียนอยู่ในหัวใจเขาเสมอ แม้หญิงสาวจะเป็นสิ่งที่

อยู่สูงแทบจะเกินพื้น แต่สิ่งที่เรียกว่าความรักไขว่จะหักห้ามกันง่าย ๆ

สิงหาเคยคิดจบทุกสิ่งโดยการหนีมาอยู่ที่นี้ แต่สิ่งนั้นยังทำให้หัวใจเจ็บปวด และยังโหยหาเป็นร้อยเท่าพันทวี

จำได้ว่าเมื่อเจอน้ำเข้าหิ้งในวันที่ทรงมาหาที่ค่ายทหาร เหตุการณ์วันนั้นช่างคล้ายคลึงกับวันนี้ เพราะวันที่ตนเองเปิดประตูห้องทำงานออก คนรักผู้สูงศักดิ์ของเขาก็คงมาค้ำมุ่น พร้อมเสียงหวานก้องกังวาน

“ร้อยเอกสิงหา”

ในขณะที่ประตูห้องปิดลง ช่างสูงก็เงยชะรอยอย่างคิดไม่ถึง หากดวงตาดีน้ำตาตลบเต็มของราชินีกุลสาวกลับไหวระริก ริมโอษฐ์อัมเม้มลง ก่อนโผล่ตรงสูงกำยำ

“ใจร้ายที่สุด”

“เข้าหิ้ง”

“ง่าหิ้งเสียทีก็ว่า”

“โง่” ร้อยเอกหนุ่มยังยืนนิ่ง “พระองค์ไม่เคารพมาที่นี่”

“หรือไม่ก็ตายไปเสียเลยไซ้โง่”

“เข้าหิ้ง” สิงหาตรงเสียงต่ำ ผิวกายนวลนุ่มที่สัมผัส ร่างระหงอวบอ้อมหอมกรุ่นที่อยู่ในอ้อมอก แทบทำให้เขาลืมจุดประสงค์ของตนเองจนหมดสิ้น

“อย่าหนีหิ้งเลยพี่สิงหา”

มือหนาจับเส้นเกศาอ่อนนุ่ม “กระหม่อมทำเพื่อองค์หิ้ง”

“อย่าเรียกตัวเองแบบนั้นเลย รู้ไหมว่าพี่ทำ มันเหมือนการทำร้าย...”

ราชินีกุลสาวเงยพระพักตร์ขึ้น ก่อนใช้พระหัตถ์แตะที่อกกว้างกำยำ “พี่ไม่รู้ลึกอะไรเลยไซ้โง่ ไม่เจ็บข้างหรือไง”

ร้อยเอกหนุ่มหายใจเข้าลึกๆ อย่างอึดอัด เขานะหรือไม่เจ็บ เขานะหรือไม่รู้สึก หากการเป็นทหารหาญก็สอนให้ตนรู้จักกับคำว่า อดทน อดกลั้น แม้เจ็บเขินตายเพียงใด ย่อมต้องมองเห็นประโยชน์ส่วนรวม และทำเพื่อประเทศชาติให้มากกว่าสิ่งอื่น

ทว่าสิ่งที่เขากำลังทนไม่ได้ คือดวงตาที่เจ็บช้ำตลป้อของเข้าหิ้งบุศยา

อาการประหนึ่งว่าหัวใจกำลังจะแหลกสลาย ทำให้มือหนวดถึงข้างบนกลับเข้ามาหา
และรวบรวม "ไว้อย่างสุดจะห้ามใจ"

"เจ้าหญิงของผม"

ตัวอย่าง

ฟ้าพรธาดา

บทนำ

รัฐอินทขิล เป็นรัฐอิสระเล็กๆ ซึ่งมีพื้นที่เกือบทั้งหมดเป็นภูเขา และป่าทึบ หากท่ามกลางพื้นที่เหล่านั้นยังมีพระราชวังสีขาวสูงตระหง่าน แสดงให้เห็นเป็นความแปลกแยกแก่หมู่ชนไม้ใบหญ้าสีเขียวที่เกาะกลุ่มกันจนทำให้ถูกรมครี้ม

ในวันนี้ บนสนามหญ้าเขียวชอุ่มของพระราชวังก็ให้ปรากฏเสียงหัวเราะสดใสของเด็กหญิงคนหนึ่งอายุประมาณ 9 ขวบ และเด็กชายหน้าตาดีสองคนที่คนหนึ่งอายุ 11 และอีกคนหนึ่งอายุ 14 ปี พวกเขากำลังเล่นวิ่งไล่จับกันอยู่ แต่คนที่เล่นจริงๆ เห็นจะเป็นเด็กหนุ่มน้อยวัย 14 กับเด็กผู้หญิงผมยาวอายุ 9 ขวบนั่นมากกว่า

"จับฉันให้ได้สิเพียวกว"

เสียงเด็กชายซึ่งอายุมากที่สุดตะโกนหัว เด็กหญิงหน้าตาดีล่ายลูกครึ่งซึ่งสวมชุดสีชมพูยาวคลุมข้อเท้า มีผมสีน้ำตาลหยักตกจนขดเป็นเกลียวจึงตอบว่า

"เข้าเทพอย่าหนีละ เทร่ตัวโตกว่าหม่อมฉันกับเจ้าอินทรีนี่"

"โตกว่าก็ไซ้จะรีบนี้อย่างเดียว เจ้าอินทรีนี่สิ รีบกว่าใคร" คนตัวโตตอบกลับอย่างเอ็นดู แต่คนที่กำลังโศกพุดถึงกลับทำท่าเนือยๆ

"เข้าพี่ทรงเล่นกับตัวไปก่อนนะ หม่อมฉันจะกลับไปอ่านหนังสือ"

"ฮ่าว" เสียงเด็กหญิงที่ชื่อเพียงดาว กับเด็กชายตัวโตร้องพร้อมกัน

เข้าชายอินทรีวัช หรือพระนามที่ใครๆ เรียกกันติดปากว่า 'เจ้าอินทรี' เชิดพระพักตร์ขึ้นเมืงไปอีกทางก่อนที่จะเอ่ยสอนว่า "น่าเมื่อจะตาย แล้วอีกอย่างเข้าพี่กับเพียงดาวคู่อายากจะสนกันสองคนมากกว่า"

คนโศกสอนทั้งสองจึงมองหน้ากัน เด็กหญิงเพียงดาวจึงปนเบาๆ ให้เด็กชายตัวโตฟัง

"เห็นไหมคะ ความบอกแล้วว่าเข้าเทพไม่ต้องชวนเจ้าอินทรีมาด้วยก็ได้ เพราะทรงไม่ยอมมาเล่นกับตัวเท่าไรหรอก"

เด็กชายตัวโตซึ่งมีชื่อว่าเข้าชายกฤษณะเทพ จึงยิ้มอ่อนๆ "ถ้าเจ้าอินทรีอยากไปอ่านหนังสือก็ไปเถอะ แล้วอย่าหนีไปหัดยิงปืนอีกก็แล้วกัน"

เพียงดาวหันหน้าไปหาคนที่โศกแซวทันที "เจ้าอินทรียิงปืนเป็นแล้วหรือคะ" ด้วยวัยที่อีกฝ่ายโตกว่าเธอแค่สองปีกว่าๆ ทำให้เด็กหญิงไม่คิดว่าพระองค์จะทรงทำดังนั้นได้จริงๆ แต่คนถูกถามกลับทำหน้าตารำคาญเต็มที พร้อมกับเอ่ยดู "ไม่ต้องมายุ่งกับเรา"

เมื่อไต่ย่นถึงนั้นเด็กหญิง จึงกัศมิศิปากพร้อมสะบัดหน้าใส่ "ไม่เห็นอยากจะยุ่งเลย" จากนั้นจึงหันไปชวนเข้าเทพ "เรามาเล่นไล่จับกันต่อเถอะค่ะเข้าชาย ใครไม่ยอมอยู่ก็ช่างเขาปะไร"

เจ้าอินทรีรู้สึกขุนเคืองกับท่าทางแบบนั้นของเพียงดาว พระองค์จึงทรงเช่นเขี้ยวเขี้ยวฟันพลางบอก

"งั้นหรือเพียงดาว งั้นใครกันที่จะยื่นจะขอเรานักหนาให้ออกมาที่สนาม"

เด็กหญิงแก่งกล่าวหาตาเธอหยาเพื่อหมายจะกวนประสาทคนถาม แต่กระนั้นก็ยังขยับไปหลบหลังพระเชษฐาของอีกฝ่ายก่อนเอ่ยบอก "ใครกันเธอ"

จากนั้นเธอก็หันไปถามคนที่ยืนมั่งตนเองไว้

"ใครกันจะเข้า ทพฐ์ใหม่"

เข้าชายกษณะและกษณะเทพยัมฆ่า ในขณะที่ผู้เป็นพระอนุชากลับทำหน้า
บึ้งตึง

"อย่าบังอาจมาทำหน้าสกสือเสียเราแบบนี้ละ" เข้าชายอินทวิชิตวาด
เสียงดัง แต่เด็กหญิงเพียงกวหาเกรงกลัวไม่

"หม่อมฉันยังไม่ไ้สือเสียฝ่าบาทเลย ต้องทำอย่างนี้ถึงจะใช่" พุดจบ
เด็กหญิงตัวน้อยก็เกาะหลังเข้าชายกษณะเทพแล้วแลลั่นปลิ้นตาใส่อีกฝ่าย

"เพียงท้าว"

เข้าอินทริตะโกนเรียกเด็กหญิงเพียงท้าวพร้อมกับขยับเข้าไปหาทันทีเข้าชาย
กษณะเทพจึงจับมือพระอนุชาพร้อมห้ามปราม

"จะทำอะไรนะเข้าอินทริ เพียงท้าวเป็นเด็กผู้หญิงนะ"

แต่คนถูกห้ามยังดื้ออารมณ์โมโหของตัวเองไม่ได้ "จะจับไปให้พัสดิโทย
โทยฐานหมั่นเบื่องสูง"

"ไม่เอาหน้าเข้าอินทริ เธอด้วยเพียงท้าว เลิกหย่าเขาไ้แล้ว"

พอเป็นคำสั่งของพระเชษฐา เพียงท้าวกลับเชื่อฟังเป็นอย่างดี จนเข้าอินทริ
หมั่นไ้ เพราะฉะนั้นพอเด็กหญิงทำเซิกหน้าฆ่าเลื่องมอราชนิกุลหนุ่มน้อย ด้วย
แววตาหยันๆ คล้ายว่าไม่กล้าทำตนอะไรทำนองนั้น เข้าอินทริจึงทวาดลั่นทันที

"อย่ามองเพียงท้าว" พระพัศตรีโอยๆ คมคายเซิกขึ้น "อย่ามองเราแบบนี้"

"เข้าอินทริก็อย่ามองท้าวสิ ถ้าไม่มองก็ไม่เห็นว่าท้าวมองหรือ"

"เพียงท้าว" เสียงเข้าชายกษณะเทพปรามพร้อมโอบเด็กสาวคล้ายป้องกัน
เธอจากเข้าอินทริที่ทำท่าจะกระโดดเข้าไ้

"หยุดหน้า ทั้งคู่ไหนแหละ เจอกันไม่เคยเกิน 5 นาที เป็นต้องทะเลาะกันทุกที"

"ก็ยัยเด็กกำพวนี้ คอยกวนประสาทหม่อมฉันอยู่เรื่อยนะสิ"

เข้าอินทริส่งเสียงลั่นพลางกัดฟันอย่างหัวเสีย และแม้คำที่บอกจะตรัสออกไป
ด้วยอารมณ์โกรธ แต่คนฟังเช่นเด็กหญิงมด็น้ำตาลก็กัดฟันบ้างทันที คำว่าเด็กกำพว

สำหรับเพียงดาวนั้นมันช่างเป็นปมค้อยยิ่งนัก เธอจึงทำตาแดงๆ ต่อว่าอีกฝ่าย

"ไม่ต้องมาใช้คำพูดแบบนี้หรอก เจ้าอินทรจะบอกว่าดาวเป็นเด็กไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ใช่ไหม"

เพียงดาวเบะปากทำท่าจะร้องไห้ หากเด็กหญิงก็ยังพยายามกลืนก้อนสะอื้นไว้ ก่อนที่จะตะโกนใส่เจ้าชายองค์น้อย "งั้นต่อไปอย่ามาเล่นกับหม่อมฉัน ไม่ต้องมาสนใจเด็กกำพร้าแบบดาวหรอก"

ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าเด็กหญิงเพียงดาวนั้นเป็นเด็กกำพร้า ซึ่งถูกนำมาทิ้งไว้หน้าพระราชวังอินทขิล และเสด็จพ่อกับเสด็จแม่ของเจ้าชายทั้งสองก็ทรงเก็บมาชุบเลี้ยง เนื่องจากพระองค์เองไม่มีพระธิดา แม้กระนั้นเธอก็ถูกเลี้ยงให้เป็นเพียงเพื่อนเล่นหรือนางข้าหลวงในวังคนหนึ่ง อีกทั้งยังไม่อาจแต่งตั้งหรือรับเด็กหญิงเป็นลูกบุญธรรมได้ เพราะถูกคิดคำนวณจากขุนนางหลายฝ่ายว่าเป็นการมิบังควร และประชาชนในอินทขิลนครก็คงจะไม่ยอมรับ ในการที่เด็กซึ่งไม่มีหัวหน้าพลายเท้าแบบเพียงดาวมาเกี่ยวข้องกับราชวงศ์

และแม้เจ้าชายอินทวิชจะรู้สึกเสียใจที่พูดแทงใจคำของเด็กหญิง แต่ความทึบก็ทำให้พระองค์แค้นเสียได้

"แม้แต่หางตาเราก็มิอยากมองเจ้า เพียงดาว"

พูดจบก็ทรงเดินออกไปอย่างรวดเร็ว เจ้าชายกฤษณะเทพจึงก้มหน้ามองน้ำตาใสๆ ที่กำลังจะไหลลงสองแก้มของเด็กหญิงอย่างรู้สึกสงสาร

"ไม่เอาน้ำเพียงดาว" ทรงใช้พระหัตถ์ปาดน้ำอุ่นๆ ที่ไหลผ่านแก้มของเพียงดาว "ตาก็รู้ว่าเจ้าอินทรเขาเป็นแบบนี้ ซี้ไม่โห เอาแต่ใจ ไม่ชอบให้ใครๆ แหย่"

"แต่เจ้าอินทรว่าหม่อมฉันก่อน"

เจ้าเทพย๋มอ่อนๆ ก่อนบอกล้อเสียของพระอนุชาอีกอย่าง "และเจ้าอินทรก็มีวาทะที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจอยู่เสมอ ดาวไม่ต้องเก็บมาใส่ใจหรอก"

"ใช่สิ!" เพียงดาวพูดพลางล้อเด็กชายตัวโต "ก็ดาวกำพร้าจริง ๆ นี่"

"ไม่เอาน้ำ อย่าร้องไห้เลย"

"เจ้าอินทรไม่เหมือนเจ้าเทพสถิน"

"ไม่มีใครเหมือนกันได้หรอกเพียวงดาว ต่างคนก็ต่างความรู้สึก"

"เข้าอินทรีไม่เคยพูดถึง กับดาวเลย เข้าเทพยังพูดถึง กับดาวได้เลย" เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะราชินิกุลผู้ที่มีจิตใจที่อ่อนโยนกว่าผู้เป็นพระอนุชา เพราะอย่างนั้นพระองค์จึงมีบุคลิกซึ่งถูกเข้าอกเข้าใจทุกๆ คนด้วย

"งอนจริงๆ หรือนี"

"ใช่"

"วันฉันพาไปทานขนมในโรงครัวหลวงตีมี๊" ราชินิกุลแห่งอินทนิลนครเอ่ยชวน "หรือดาวอยากไปเที่ยวไหนฉันจะพาไปก็ได้"

"จริงนะคะ" พอได้รับการพยักพระพักตร์ยืนยันเด็กหญิงเพียวงดาวก็ยิ้มแป้นทันที "เข้าเทพใจดีที่สุดเลย" เธอตะโกนก่อนปล่อยให้เข้าชายหนุ่มน้อยงอมมือตนเองเดินไปโรงครัวหลวงด้านหลังพระราชวัง

นั่นคือเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานเข้าชายทั้งสองก็เสด็จไปศึกษาต่อยังประเทศอังกฤษ ส่วนตัวเพียวงดาวเองเลือกไปเรียนต่อที่ประเทศสิงคโปร์ เหตุผลหนึ่งซึ่งเธอตั้งใจคือไม่ยอมให้ราชวงศ์อินทนิลต้องสิ้นเปลืองกับเด็กผู้หญิงซึ่งถูกทิ้งเช่นเธอ นัก ความจริงเพียวงดาวเองอยากเรียนในโรงเรียนชุมชนมากกว่า เพราะไม่อยากจะไปไหนไกล หากองค์ราชินีก็มีทรงยอมให้เธอทำเช่นนั้น

ความสัมพันธ์อันดีของทั้งสาม จึงต้องหยุดลงในช่วงระยะเวลาหลายปี หากแต่ในก็ไม่ได้อำนาจความว่ามันหมดสิ้นไปจากหัวใจของเพียวงดาว เธอยังจำภาพเหล่านั้นไว้ดีเสมอ

เธอจำได้ว่าเข้าชายกษัตริย์เทพมีรูปร่างสูงผิวดำเหมือนพระมารดา มีดวงตาสีเทาเกือบดำ ซึ่งทำให้ทรงมีแวเนตรที่อ่อนโยนอยู่เสมอ พระองค์มีพระเกษาทรงพลั่ว นิสัยสุภาพ เอื้ออารีเหมือนพระบิดา และด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้ เพียวงดาวจึงแอบปลื้มอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา

ส่วนเข้าชายอินทรีรัชผู้สง่างาม ทรงมีผิวสีแทนเหมือนพระบิดา หากเส้นพระเกศกลับหักยักคดคล้ายพระมารดา อีกทั้งยังมีดวงเนตรสีอำคมกريب เพียวงดาว

ก็จำพระองค์ได้ขึ้นใจเหมือนกัน เจ้าอินทร์ผู้เอาแต่ใจตนเอง ชอบเดินตัวตรงและเชิด
พระพักตร์ขึ้นเสมอๆ ทรงชอบใช้วาจาคมคายค่อนข้างตบให้ตนเองเสียหน้าใจ อีกทั้ง
พระองค์ยังเคยตรัสอยู่เสมอว่า ทรงไม่ยากแม้แต่จะชายตามองเธอ

ดิวอย่าบ

บทที่ 1

นางสาวเพียงดาวในวัย 22 ปี ใส่แว่นตากันแดดสีดำ และสวมเสื้อโค้ทเข้ารูปสีดำ เธอปลดเสื้อทับตัวหนาออก เมื่อเห็นว่าอากาศของสนามบินในประเทศนี้ไม่ได้หนาวเย็นเท่ากับอินทิลนครมือเรียวก้างหนึ่งจับกระเป๋าสะพายและมองไปรอบๆ อาคารทันสมัยเพื่อหาใครสักคน ซึ่งองค์ราณีบอกว่าจะมารับเธอในวันเดินทางกลับ

และด้วยรูปร่างที่สมส่วนก็ทำให้ชายหนุ่มหลายๆ คนถึงกับแลมองจนเหลียวหลัง หากเพียงดาวก็มีไต่สนใจคนพวกนั้น เธอกำลังข้อมึงไปยังร่างของชายหนุ่มผิวขาวผมตรงขอยยาว ซึ่งกำลังเดินเข้ามาในสนามบิน

ร่างนั้นอยู่ในชุดกางเกงสแลคสีขาว มีเสื้อโค้ทตัวใหญ่ราคาแพงสีเดียวกันพาดไว้บนแขนข้างหนึ่งซึ่งพับขึ้น ใบหน้าของเขาดูอ่อนโยนเหมือนจะมีรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา ทว่าท่วงท่าที่ก้าวเดินก็ดูสง่าไม่ให้อ่อนแอปากเปื่อยใดๆ เพียงดาว

ยืนนิ่งอยู่ในถ้ำวังศ์จนร่างสูงนั้นเดินเข้ามาหา เสียงของเธอจึงพิมพ์ออกจากปาก กระฉับ

"เข้าชายกฤษณะเทพ" และสิ่งที่เธอพูดนั้นคงจะเป็นจริง เมื่อชายหนุ่มมาหยุดยืนตรงหน้าและเอ่ยทักทายอย่างคุ้นเคย

"เธอสวยเหมือนในรูปเลยเพียงดาว"

หญิงสาวยิ้มอ่อนๆ ให้บุรุษตรงหน้า เพราะตลอดเวลานั้น ตนติดต่อกับพระองค์ผ่านทางอีเมลอยู่เสมอๆ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงมีมากกว่าคน ซึ่งจากกันไปนานแล้วมาพบหน้า แต่กระนั้นเพียงดาวก็เพิ่งได้เจอตัวเข้าชายกฤษณะเทพ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ขึ้นจริงๆ ความนี้เอง เสียงหวานที่เรียกจึงดูประหลาดเล็กน้อย

"เข้าเทพจริงๆ ค่าย"

"ก็ใจจังที่เธอยังไม่ลืมชื่อฉัน"

"ใครจะลืมสาวมาทให้ละ"

"ไม่รู้เหมือนกัน" เข้าชายกฤษณะเทพยังมีบุคลิกอบอุ่น ส่อนโยนไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ก้มตัวลงน้อยๆ ก่อนกระซิบบอกหญิงสาว "เพียงแต่ขออย่าให้เป็นเด็กหญิงเพียงดาวก็พอแล้ว"

"สาวมาทชอบพูดเล่นอยู่เรื่อย" เพียงดาวก้มหน้าลงเพราะเมื่อร่างสูงส่งานั้นก้มลงมาใกล้ แก้มสาวก็สัมผัสถึงลมหายใจร้อนผ่าวๆ อยู่ข้างหูทันที

เข้าชายกฤษณะเทพหัวเราะหึๆ พระองค์ทรงชวนคุยเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปเรื่อยๆ ส่วนมากก็เป็นการถามสารทุกข์สุกดิบ จวบจนทั้งคู่เดินมาถึงทางโค้งสี่บรอนซ์เทา คันใหญ่ ราชินิกุลหนุ่มจึงพูดเชิงปน

"เมื่อไหร่หนอหิลจะมีสนามบินเสียทีก็ไม่รู้ เราจะได้ไม่ต้องเดินทางหลายทอดขนาดนี้"

เพียงดาวหัวเราะเบาๆ "ทำไมไม่ทรงบอกเจ้าเหนือหัวล่ะคะ"

"ตาก็รู้ว่าเสด็จพอชอบอยู่โคตเคียว"

"เข้าเทพทรงพูดเกินไป เจ้าเหนือหัวเทพไม่ใช่ว่าชอบอยู่โคตเคียวสักหน่อย" เพียงดาวอธิบายคล้ายเข้าใจนิสัยของผู้ที่รับเลี้ยงตนดี "แต่สาวมาททรงชอบอ่านหนังสือ

และชอบใช้ความเยียบในการทำงาน รวมถึงรักความสงบในธรรมชาติเท่านั้นเองค่ะ"

"งั้นหรือ" หม่อมราชวงศ์พิฆาตทำท่าแปลกใจ "ดูเธอจะเข้าใจเสด็จพ่อจริงๆ" ทรงหยุดชั่วคราวก่อนวิเคราะห์ต่อ "ถ้าเป็นแบบนี้ ทำไมตอนเล็กๆ เด็กหญิงเพียงดาวถึงชอบทะเลาะกับเจ้าอินทรีนักล่ะ ในเมื่อนิสัยของเจ้าอินทรีน่าจะสอดคล้องพอออกมาชัดๆ"

"คนละคนกันนี่ค่ะ" อีกฝ่ายเงยหน้าเถียงทันควัน "เจ้าอินทรีนี่ไม่เหมือนเจ้าเหนือหัวเลยสักนิด"

"ทำไมล่ะ" เสียงเจ้าชายกฤษณะเทพคล้อยต่ำที่เพียงดาวกุมมือปฏิกิริยาต่อพระอนุชาอย่างทันท่วงที "ก็เจ้าอินทรีชอบอ่านหนังสือชอบใช้ความเยียบในการทำงาน รวมถึงรักความสงบในธรรมชาติเหมือนเสด็จพ่อทุกกระเบียดเลยนะ"

"ไม่เหมือนหรือค่ะ" เพียงดาวพุกพลงสายตีสระ

"เช่นอะไรบ้างล่ะ"

"อืม" เพียงดาวทำท่าคิด "ก็เจ้าอินทรีนี่พระกตทัญชัญกว่า ชีโมโหดกว่า ชีปนกว่า วาจาร้ายกาจกว่า และที่สำคัญ ใจร้ายกว่าองค์เหนือหัวตั้งเยอะ"

เจ้าชายหนุ่มฟังคำวิจารณ์ของเธอก็ยิ้มและถามย้ำ "จริงหรือ"

"จริงๆ ค่ะ"

"อย่างนั้นเลยหรือ"

"แน่นอนค่ะ" เพียงดาวยืนยันหนักแน่นอีกครั้ง แต่พอพูดจบประโยคนั้นหญิงสาวก็ถึงกับชะงัก รู้สึกอึ้งขึ้นมาทันที เธอมองหน้าเจ้าชายกฤษณะเทพนิ่งและสงัดเสียงในลำคอ เมื่อเพิ่งรู้สึกว่าการที่ตนมองอยู่นั้นยังมีปากสั่นไม่ทันเอื้อมเหยียดไต่สัปดาห์เดียว

"เจ้าเทพไม่ได้ตรัสหรือค่ะ" เธอพึมพำถามพระองค์ "งั้น...ใครกัน"

ท่าทางที่มองกลับไปยังรัชของเจ้าชายหนุ่ม ทำให้เพียงดาวต้องหันตามไปทันที

"ฉันเป็นคนแบบนี้หรือเพียงดาว"

ร่างสูงสง่าผิวสีแทนที่ยืนอยู่ข้างรถ ทำให้หญิงสาวถึงกับร้องออกมา

"เจ้าอินทรี" แม่เข้าชายอินทรีจะตัวโตขึ้น และมีรูปร่างแข็งแรง ไม่ใช่
เล็กเล็ๆ เช่นเดิม แต่พระองค์ก็ยังห่วงใยซึ่งความหล่อเหลา ทรงนครดีเยี่ยมยังคงกริบ
ชนพระนครนางอนงค์อิสริ พระนาสิกโง่งนวย ผิวดีแทนของพระองค์เนียนละเอียด
ริมฝีปากหนาเล็กน้อยยังเชิดขึ้น แสดงออกถึงความไม่ยอมใครและเข้าอารมณ์อยู่
เสมอ

น่าแปลก ที่เธอกลับสู้เคยกับความคมคายของอีกฝ่ายอย่างฝังลึกนัก
'คงเป็นเพราะเห็นและทะเลาะกันมาตั้งแต่ตอนเล็กๆ ละมัง' เพียงทำให้
เห่พูดกับตนเอง

เข้าชายอินทรีซึ่งมองหญิงสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้าอย่างไม่วางทศ เพียงทศ
ไม่ใช่เล็กสาวตัวผอมกะหร่อง มีผมสีน้ำตาลเป็นลอนที่พันกันยุ่งๆ เหมือนแต่ก่อนแล้ว

หากแต่ผู้หญิงเบื้องหน้าราชบุณย์หนุ่มนี้ มีร่างอวบ ราวคอกวัว ทุกสัดส่วน
ล้วนอวบอ้อม แขนมีเส้นเอ็นงัดและเมื่อกอดปรกกับทรวงทศน้ำตาล ซึ่งเป็นดีเกี่ยวกับ
ดีผมเข้าตัวรวมเป็นมวยไว้ที่ท้ายทอย จมูกโง่งเล็กเข้ากับริมฝีปากบางแต่มีสีชมพู
เพียงทศก็ยังดูเป็นหญิงสาวที่สวยน่ามองมากยิ่งขึ้น

เมื่อเห็นทั้งเพียงทศ และเข้าชายอินทรีซึ่งยืนข้างกันนิ่งเช่นนั้น เข้าชาย
กฤษณะ ทพจึงส่งเสียงกระแอมขัด

"เราน่าจะเดินทางกันเสียที"

พระอนุชาผู้รักตัวทันที พระองค์ทรงใช้พระกรเฝ้ารอกังดิบบรณชัหา หรือ
ทวงนครลงและเหยียดมุมโอษฐ์ "เมื่อไหร่ มอฉันก็ว่าจะพูดแบบนี้กับฝ่าบาทเหมือน
กัน"

เพียงทศมองท่าทางเช่นนั้นอย่างแปลกใจ เธอกำลังคิดว่าทำไมจึงคุ้นตา
กับเข้าชายอินทรีซึ่งในภาพลักษณ์ของหนุ่มหล่อเช่นนั้น ทั้งๆ ที่ตนเองไม่เคยพบ
พระองค์มานานมากแล้ว ยิ่งลักษณะการใช้พระกรหนึ่งทางที่รัก และหยักมุมโอษฐ์
เช่นนั้น ยิ่งทำให้เธอนึกถึงนายแบบคนหนึ่ง ซึ่งเคยเห็นผ่านตาอยู่เป็นประจำตาม
หน้าต่างอินเทอร์เน็ตหรือนิตยสารชั้นนำ หากเธอเองไม่ได้เป็นคนสนใจหนุ่มหล่อ
พวกนั้นอยู่แล้ว จึงไม่ตามมาทักใจพินทลงไปได้

พอเข้าชายกฤณะเทพได้ฟังพระอนุชา พระองค์ก็พยักพระพักตร์และเอ่ย
ชวนทุกคน "กันไปกันได้แล้วละ"

แต่คำพูดเช่นนั้น ก็มีทำให้พระอนุชาละลายหายไปจากร่างสวยงามของ
เพียงดาว ส่วนคนโดนข้อกังขารื้อนวบ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเลยทีเดียว จากนั้น
เพียงดาวจึงขมวดคิ้วและรีบขึ้นรถไปอย่างทำอะไรไม่ถูก

เข้าชายอินทรีถึงกับเหยียดมุมปากอีกครั้ง เมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาว
พระองค์ลอบเข้าไปประจำตำแหน่งคนขับและสคริปท์รถ ก่อนพุดลอยๆ กับพระชษฐา
ซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้า

"แปลกจริง ทำไมสาวบาทต้องเจาะจงใช้รถของหม่อมฉัน"

"ก็รถเธอเป็นคันเดียวที่ว่างนี่เจ้าอินทรี"

"จริงหรือนี่" พระอนุชาทำท่าเหมือนไม่รู้มาก่อน และพร้อมคำพูดนั้นเข้าชาย
หนุ่มก็แลผ่านกระจกมองหลังมายังสาวน้อยที่นั่งกัศกริมฝีปาก และพยายามบังคับ
ตัวเองให้มองออกไปนอกหน้าต่าง

เพียงดาวรู้สึกร้อนผ่าวบนใบหน้าขึ้นมาตามครัน เธอไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้า
คนพูดให้ชัดๆ ว่าสิ่งที่ตนเองสงสัยนั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ หากหญิงสาวกำลังทบทวน
ความทรงจำเกี่ยวกับเข้าชายอินทรีของคือน้อย พระพักตร์คมที่เขยิบขึ้น สายพระเนตร
ที่ชำเลืองเพียงหางตา และไกรรณิกหนาเมื่อเธอสะบัดหน้าได้

'เข้าอินทรีไม่ชอบขึ้นหน้าฉัน พระองค์ก็เกลียดฉัน' เธอท่องไว้จนขึ้นใจ

และในที่สุดพระราชวังอินทิล ซึ่งตั้งอยู่ในที่ราบบนภูเขา ก็ปรากฏแก่สายตา
ทั้งสาม โดยที่สีขาวสะอาดไร้ตำหนิของสิ่งก่อสร้างที่เห็นนั้น มันช่างพาให้เพียงดาว
อดยิ้มไม่ได้ทุกครั้ง ที่กลับมา

เข้าชายกฤณะเทพยิ้มอ่อนๆ เมื่อเห็นเช่นนั้น "อินทิลนครยินดีต้อนรับ
อีกครั้ง เพียงดาว"

พอได้ฟังหญิงสาวจึงยิ้มหวานให้ราชินิกุลหนุ่ม แต่เธอก็ต้อนรับหันหน้ากลับ
เมื่อพบสายพระเนตรคมของคนขับมองอยู่เช่นกัน

เข้าชายอินทรีวัยสายศีรษะน้อยๆ ก่อนบ่น "เดี๋ยวพี่เสนาบพพระเอกอีกแล้ว"

พระเชษฐาทำท่าหัวเราะเหมือนไม่ได้ใส่ใจก่อนที่จะตรัสขึ้น "ไว้คราวหน้าฉันจะรอให้เธอพูดบ้างนะเจ้าอินทร์"

"ไม่ต้องหรอก" เจ้าชายอินทร์วังมองเพียงตาผ่านกระจกมองหลังอีกครั้ง "คงไม่มีใครอยากฟังคำพูดของหม่อมฉันเท่าไรหรอก"

เพียงท้าวอดไม่ได้ที่จะหันกลับมามอง แต่แล้วเธอเองกลับรู้สึกอึ้งๆ หนาวๆ ขึ้นมาทันทีกับสายพระเนตรที่ยังจ้องอยู่

"ไม่เข้าใจเลย"

หญิงสาวปนอยู่ในใจ เธอไม่เข้าใจเลยว่าวังอินทรีล่อลวงใหญ่โต ทำไมวันนี้รถทุกคนถึงพากันไม่ว่างไปเสียหมด จนเจ้าชายอินทร์ผู้สูงศักดิ์และเยือกเย็นต้องมาเป็นคนขับรถกิตติมศักดิ์ให้กับเธอ และไม่รู้ว่าคุณสมบัติหรืออะไร เพราะทันทีที่หญิงสาวคิดจบ เจ้าอินทร์ก็ตรัสขึ้น

"ถ้าเป็นฉันล่ะก็ จะหาทางกลับมาเอง โดยไม่บอกคนอื่น"

ความรู้สึกซึ่งเคยทะเลาะกันเมื่อตอนเด็กๆ ไหลเข้าสู่จิตใจของเพียงท้าวทันที หญิงสาวขมวดคิ้ว และเมื่อเห็นอีกฝ่ายจอตกรุดกำลังจะก้าวลง เธอก็ปนเปรยๆ ขึ้น

"หม่อมฉันไม่ได้เชิญให้ฝ่าบาทมารับ"

สายเนตรคมกริบของเจ้าชายอินทร์ตัวกลับมามาหาผู้พูด ก่อนที่จะตรัสเสียงดัง

"งั้นก็ไม่ต้องโทรมาบอกใครๆ ทั้งนั้น ว่ากำลังจะกลับ"

"หม่อมฉันทำแบบนั้นหรือคะ" เธอก้าวลงจากรถและหันหน้ามาหาพระเชษฐาอย่างขอความเห็น จากนั้นเจ้าของร่างสมส่วนขยับเข้าไปหลังร่างเจ้าชายใหญ่เหมือนเมื่อตอนเด็กๆ ไม่มีผิด

"ทำไมหม่อมฉันจำไม่ได้ ว่าบอกเจ้าอินทร์ด้วย"

เจ้าชายอินทร์กัดพระทนต์แน่น "บอกย้อนนัก จะบอกใครก็ไม่สมควรทั้งนั้นแหละ"

"หม่อมฉันจะบอก" เพียงท้าวเขยิบหน้าใส่เจ้าชายองค์น้อง และยิ่งซ่อนตัว

ข้างหลังเข้าเทพเมื่อส่งเสียงบอกอีกฝ่าย "และหม่อมฉันก็เข้าใจว่าไม่ได้บอกฝ่ายบาท"

เข้าชายอินทรีรัชช มาตศึกับวจากวนประสาทของหญิงสาว พระองค์รำง
จะจินตจำผ้งจากคำคนขับมาหาผู้หญิงตัวเล็ก ๆ นั้นทันที หากแต่เข้าชายกฤษณะ
เทพรีบห้ามทัพเหมือนทุกครั้ง

"เข้าอินทรีบอกว่าจะไปไหนไม่ใช่หรือ"

"เข้าพี่ไม่ต้องมาไล่" ราชนิกุลผู้เฝ้าพาไลพระเชษฐา พร้อมหันกลับไปหา
ตัวต้นเหตุ "อยู่ห่างๆ ฉันไว้ละเพียงเท่า" และก้าวฉับๆ จากไปทันที

เพียงเท่านั้นนอกจากจะไม่กลัวแล้วยังเชิดหน้าใส่อีกฝ่ายด้วย เธอชำเลื่อง
มองจนร่างสูงสง่า พระฉวีสีแทนเดินลับหายไปจากสายตา จึงค่อยๆ อยมยิ้มอย่าง
สบายใจ เพราะว่าการได้ทะเลาะกับอีกฝ่ายแบบนี้ ก็เป็นอีกสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกว
ได้กลับมาถึงอินทนิลนครแล้วจริงๆ

เข้าชายกฤษณะเทพมองท่าทางแบบนั้น ก่อนสายศีรษะและเดินเข้ามาหา
หญิงสาว

"เสด็จพ่อกับเสด็จแม่รออยู่นะ เพียงเท่า"

"ฉันเชิญฝ่ายบาทเสด็จนำได้เลยละ" เธอกำตัวและผายมือให้อีกฝ่าย เข้าชาย
หนุ่มจึงใช้พระหัตถ์แตะเอาตนเอง แด่โค้งพอจะให้อีกฝ่ายสอดมือได้

เพียงเท่าทำตามที่ราชนิกุลหนุ่มเชื่อเชิญ โดยแตะมือเรียที่พระกรของ
พระองค์ และไม่ยอมนึกถึงพระอนุชาของพระองค์อีกต่อไป

องค์เหนือหัวขณะเทพ และองค์ราณี ทรงแสดงความยินดีเป็นอย่างมากที่
เพียงเท่าสำเร็จการศึกษากลับมา ทั้งสองพระองค์จึงตกลงกันว่าจะจัดงานเลี้ยงเพื่อ
ต้อนรับผู้เป็นทั้งธิดาบุญธรรมนี้

"ความจริง ไม่ต้องก็ได้ละ" เพียงเท่ารีบขยับขึ้นมาทันใด

"ดีสิ" แต่เข้าชายกฤษณะเทพกลับรับสนับสนุนด้วยความดีพระทัย "เรา
ไม่ได้มีงานเลี้ยงในวังกันนานแล้วนะครับ"

"เข้าเทพคะ" คนไม่ยอมให้อัดรับปราชัยขึ้นเสียงอ่อยๆ "ถ้าเลี้ยงต้อนรับ

เข้าชายทั้งสองพระองค์ คาวก็ว่าคืออยู่นะคะ แต่ไม่ต้องรวมหม่อมฉันเข้าไปด้วยหรอกค่ะ"

"ได้ยังไงกันล่ะ ที่จริงน่าอธิบายเพียงท้าวออกนะ" พระองค์แกสงสัย "เพราะตอนหม่อมฉันกับเข้าอินทรีกลับมา ไม่เห็นเสด็จพบกับเสด็จแม่พูดเรื่องการจัดงานนี้เลย"

พระบิดาและพระมารดาจึงหัวเราะขึ้น "ที่จริงเรารอจัดพร้อมกันต่างหาก เพียงท้าวก็เหมือนเป็นคนในครอบครัวของเราไม่ใช่หรือ"

"ฝ่าบาท" หญิงสาวทราลง เพราะเธอไม่กล้าอาจเอื้อมขนาดนั้นแน่นอน แต่ ณ ที่นั้นไม่มีใครคิดฟังความเห็นของเธอเลยสักคน

จากนั้น เจ้าเทพเดินขึ้นมาส่งหญิงสาวที่ห้องนอน โดยที่เพียงท้าวมีหน้าตาที่ไม่ค่อยเบิกบานนัก แต่พระองค์ก็ไม่ได้สังเกตเห็น เพราะมัวแต่ตั้งใจที่ได้เจอกับหญิงสาวที่จากกันไปนานอยู่

"พรุ่งนี้จะมารับไปนั่งรถเล่นแต่เช้านะ ห้ามลืมเด็ดขาด"

หญิงสาวพยักหน้ารับคำ ก่อนที่จะยิ้มน้อยๆ ให้อีกฝ่ายสบายใจ เจ้าชายกฤษณะเทพ จึงยกมือขึ้นลูบศีรษะหญิงสาวเบาๆ ก่อนเดินจากไปอีกด้านหนึ่งของพระราชวัง

เพียงท้าวเดินกลับเข้ามายังห้องของตนเอง

"เจ้าเทพ" หญิงสาวพิมพ์ซ้ำชื่ออีกฝ่ายพร้อมกับอมยิ้ม เพราะเจ้าชายกฤษณะเทพยังเป็นบุคคลซึ่งอยู่ในหัวใจของเธอมาตลอด และระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา เธอคิดถึงไปรี เธอและเจ้าเทพก็ติดต่อทางโทรศัพท์ หรืออินเทอร์เน็ตคุยกันอยู่เสมอๆ จะมีก็เพียงแต่ไม่ได้เจอกันจริงๆ เท่านั้น

ผิดกับเจ้าชายอีกคน ซึ่งไม่เคยเห็นเธออยู่ในสายตาเลยสักนิด